

FOAIE PAROHIALĂ OCTOMBRIE 2023

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catolicamd.ro

Model de trăire a credinței în familie

Luna octombrie începe cu Sărbătoarea Sfintei Tereza a Pruncului Isus (1873 - 1897). Anul acesta se împlinesc 150 de ani de la nașterea Terezei și 100 ani de la beatificarea ei. (În Biserica Catolică, beatificarea este o etapă premergătoare canonizării, care înseamnă trecerea în rândul sfinților.) Tereza a fost beatificată în 1923, iar doi ani mai târziu a fost deja ridicată la cinstea altarelor, fiind cinstită ca Sfântă.

M-am gândit să spicuiesc câteva aspecte referitoare la modul în care își trăia credința familia Louis și Zelia Martin, părinții Sfintei Tereza, care, și ei, de curând, au fost declarați de Biserică sfinți. De asemenea, **vreau să pun în lumină modul în care cei doi soți au imprimat**

și în sufletele copiilor lor credința și iubirea față de bunul Dumnezeu. Este un model demn de urmat și pentru familiile noastre și pentru copiii familiilor noastre.

Deși vârsta Terezei era extrem de fragedă, totuși ea nu era ținută departe de Liturghiile ecleziiale și, înt-un fel sau altul, acestea ajungeau în casa ei. **La bază, era în mod evident rugăciunea zilnică al cărei garant și inițiator era mama.**

Zelie Martin însoțea așteptarea fiecărui prunc cu o rugăciune, care era deopotrivă o consacrare și un act de încredere totală. Ea transmitea fiecărui copil formula sacră pe care apoi acesta avea să o recite zilnic de-a lungul în

tregii vieți, de cum se trezea dimineața: „Dumnezeul meu, îți dăruiesc inima mea, ia-o în stăpânire, dacă-Ți este pe plac, pentru ca nici o făptură să nu o poată avea, ci numai Tu, bunul meu Isus”.

Aceasta era întrebarea cu care le saluta în fiecare dimineață pe fetele ei: „I-ai dăruit bunului Dumnezeu inima ta?”

Asta nu însemna încă „a-și face rugăciunea” (asta se întâmpla după rugăciune și era sarcina mamei să-i ajute pe copii în această îndeletnicire atât de serioasă).

Însă „a-i dăruia inima bunului Dumnezeu prin formula transmisă de mama” era și mai mult: însemna a-și deschide ochii, conștiința, inima, așezându-se direct doar în brațele lui Dumnezeu, astfel încât nimic să nu mai poată constitui o piedică în calea acestei apartenențe supreme.

Zelie Marin spunea despre Tereza: „Micuța ne face fericiți, va fi bună, se vede că este soi bun, nu vorbește decât de bunul Dumnezeu, n-ar uita pentru nimic în lume să-și spună rugăciunile”.

Chiar și atunci când mama trebuia să rămână acasă ca să se ocupe de Tereza, încă prea mică, în timp ce întreaga familie se dedica funcțiilor sacre ale duminicii, faptul de a rămâne acasă era trăit și perceput ca orientat în întregime către

locul sacru unde se afla întreaga familie, astfel încât casa, numai din acest motiv, se făcea vrednică de un respect deosebit, iar viața era percepută ca așteptare.

„Duminica, fiind prea mică ca să merg la Slujbă, mama rămânea cu mine, eram foarte cuminte și nu pășeam decât în vârful picioarelor în timpul Liturghiei, dar de îndată ce vedeam poarta deschizându-se era o explozie de bucurie fără asemănare, mă repezeam în întâmpinarea drăguței mele surioare...”

Dar cum se va fi mișcat în casă mama pentru ca cea mică să se simtă astfel inclusă în sacralitatea așteptării? Putem spune cel puțin că micuța sorbea de la mamă convingerea și senzația că întreaga familie se află la Biserică.

Un alt episod dă mărturie despre faptul că Zelie și Louis Martin au știut să transmită astfel de trăiri spirituale punând în lumină și mecanismele psihologice ale transmiterii.

Cei doi soți sfinți mergeau la Liturghie în fiecare zi, foarte devreme, la ora 5:30 dimineața, și se mișcau de-abia simțit ca să nu le trezească pe cele mai mici. Însă dacă Tereza se trezea oricum și-și dădea seama că părinții se pregăteau să plece și s-o lase singură, ea înțelegea și „participa”: „era cuminte”, după cum spunea, conștientă în felul ei de sacralitatea acelei absențe matinale.

Ar mai trebui amintite toate acele rituri pe care Zelie a știut să le lase moștenire fiicelor astfel încât casa ei – locuința unde ea era mama – să fie, la momentul oportun, frumoasă ca o Biserică.

Fiica cea mare care primise sarcina de a aranja în camera ei o capelă micuță pentru celebrările din luna mai, îi scria unei prietene „Luna Mariei de

la noi de acasă este atât de plăcută încât face concurență bisericii *Notre Dame*. Este o adevărată provocare să pregătim luna mai acasă. Mama este atât de pretențioasă, mai exigentă decât Maica Domnului. Păducelul trebuie să urce până la tavan...”

În corespondența mamei, bine datată și referindu-se exclusiv la primii patru ani de viață ai Terezei, găsim și aces-

te dovezi: „Adesea țineam împreună conferințe spirituale, iată un exemplu: - Dragile noastre micuțe, Celine și Tereza, sunt îngeri binecuvântați, mici naturi angelice. Tereza este bucuria și mândria Mariei, sora cea mare; de necrezut cât se mândrește cu ea. E adevărat că are replici neobișnuite pentru vârsta ei, îi dă clasă Celinei, care are dublul vârstei ei. Celine spunea deunăzi: - „Cum se face că bunul Dumnezeu este cuprins într-o ostie atât de mică?” Micuța a răspuns: „Nu e de mirare, de vreme ce bunul Dumnezeu este atotputernic.” – „Ce înseamnă A-tot-puternic?” – „Adică poate face tot ce dorește!...””.

În casa familiei Martin, bunătatea și afecțiunea de care cu toții erau capabili nu se traduceau niciodată în relaxarea angajamentului moral, cerut cu seriozitate tuturor, chiar și celor mici. Mama, care era pentru toți locul

primirii și al iertării, și chiar al jocului, nu pregeta niciodată să-și mustre ficele ori de câte ori se manifesta în ele vreo tendință ce vădea vreun defect, fără ca ficele să se simtă însă mai puțin iubite, ci, dimpotrivă, ca să înțeleagă că sunt „vegheate cu atenție”.

„Când iubești, dorești să le faci pe plac celor iubiți”. Acesta era extrem de simplul cod moral pe care toată lumea știa că trebuie să-l respecte în raport cu ceilalți: fie că era vorba de raportul cu Dumnezeu sau cu „micul Isus”, fie că era vorba de relațiile cu părinții sau între surori.

În relația cu Dumnezeu – cel dintâi către care trebuie îndreptată atenția – metoda cea mai sigură era cea a „practicilor”: cu această denumire erau desemnate toate strădaniile (mici invocații, fapte virtuozose, mici jertfe sau „floricel”) prin care de-a lungul zilei își aminteau de El și acționau din iubire față de El, mai cu seamă atunci când instinctele firești puteau abate inima de la atașamentul față de bine sau s-o atragă spre rău.

Pentru a număra aceste practici, fetițele aveau la dispoziție un rozariu potrivit: trebuia să numere înainte o bobită ori de câte ori îi ofereau „ceva” în dar lui Dumnezeu; și la fel trebuia să numere înapoi o bobită pentru orice capriciu sau poznă; seara se numărau darurile oferite Domnului. **Și au început să facă asta chiar în primii ani de viață, în spirit de imitație.**

„Până și Tereza vrea uneori să facă „jertfe”. Este o copilă fermecătoare, subtilă ca o umbră foarte vioaie, dar are inima simțitoare, povestea mama și zâmbea la gândul că până și vecinii și chiar băcanul deveniseră curioși tot auzindu-le pe micuțe vorbind despre „jertfe”.

Această metodă a ajutat-o pe micuța Tereza să dobândească „bunul obicei de a nu se plânge niciodată, chiar atunci când i se lua ce era al ei” sau a „prefera să tacă și să nu se dezvinovățească atunci când era învinuită pe nedrept” –

Familia Martin în rugăciune

și asta la vârsta de patru ani! Acest lucru înseamnă a atinge culmi de moralitate la care mulți adulți, chiar spirituali, nu ajung niciodată.

Semințele credinței sădite în inima micuței Tereza s-au dezvoltat frumos, au adus roade și au făcut-o să aibă intuiții

profunde despre credință și despre misiunea ei în Biserică, pe care le-a descris în cartea *Istoria unui suflet* (1898), o carte autobiografică în care prezintă etapele experienței sale religioase. În această carte, Tereza mărturisește:

„Am înțeles că dacă Biserica are un corp, compus din diferite membre, cel mai necesar, cel mai nobil dintre toate nu-i lipsește.(...) Am înțeles că Biserica are o Inimă și că această Inimă arde de Iubire. Am înțeles că doar Iubirea face să se miște membrele Bisericii. Am înțeles că Iubirea cuprinde toate vocațiile, că Iubirea este totul, că ea îmbrățișează toate timpurile și toate locurile ... într-un cuvânt, că este Veșnică! Atunci am strigat: **O, Isuse al meu, Iubirea mea ... în sfârșit am descoperit vocația mea: Vocația mea este Iubirea!**”.

Putem considera că descoperirea de către Tereza a acestei minunate vocații este rezultatul educației la credință, al faptului că iubirea față de Dumnezeu și față de cei din jur i-au fost sădite în inimă încă din fragedă copilărie!

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Tereza se naște la 2 ianuarie 1873, la Alençon, un oraș din Normandia, în Franța. Este ultima fiică a lui Ludovic și Zelia Martin, soți și părinți exemplari, canonizați la 18 octombrie 2015. Au avut nouă copii; dintre ei, patru au murit la vârstă fragedă. Au rămas cele cinci fiice, care au devenit toate călugărițe. Tereza, la vârsta de 4 ani, a rămas profund rănită de moartea mamei. Tatăl cu fiicele s-a mutat atunci în orașul Lisieux, unde se va desfășura toată viața Sfintei.

Sfânta Tereza a Pruncului Isus a trăit în această lume numai 24 de ani, la sfârșitul secolului al XIX-lea, ducând o viață foarte simplă și ascunsă, dar care, după moarte și după publicarea scrierilor sale, a devenit una din sfintele cele mai cunoscute și iubite. „Tereza cea mică” nu a încetat niciodată să ajute sufletele cele mai simple, pe cei mici, pe cei săraci și pe cei suferinzi care o roagă, dar a și luminat Biserica întreagă cu profunda ei învățătură spirituală, primind titlul de Învățător al Bisericii și de Patroană a Misiunilor.